01/01/2021

Η πρώτη μέρα του έτους στην Μητρόπολη Πειραιώς

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

Η μνήμη του Αγίου Βασιλείου Επισκόπου Καισαρείας τιμήθηκε στην Ι. Μητρόπολη Πειραιώς. Χθες Πέμπτη 31 Δεκεμβρίου 2020 τελέστηκε, κεκλεισμένων των θυρών, ο πανηγυρικός Εσπερινός, χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιώς κ.Σεραφείμ και σήμερα το πρωί 1η Ιανουαρίου 2021 ο Σεβασμιώτατος – τηρουμένων όλων των προβλεπομένων μέτρων από τις αρμόδιες υγειονομικές υπηρεσίες – προέστη στην Ακολουθία του Όρθρου και στη συνέχεια τέλεσε πανηγυρικά την Αρχιερατική Θεία Λειτουργία του Μεγάλου Βασιλείου.

Στις 11:00 το πρωί στον Καθεδρικό Ιερό Ναό Αγίας Τριάδος Πειραιώς τελέστηκε – και μεταδόθηκε από τον ραδιοφωνικό σταθμό της Πειραϊκής Εκκλησίας – η Δοξολογία για το Νέο Έτος στην οποία Χοροστάτησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς κ.Σεραφείμ, ο οποίος, αφού διαβάστηκε η Ποιμαντορική Εγκύκλιος της Ιεράς Συνόδου για το Νέο Έτος, Ευλόγησε και μοίρασε στους 30

παρευρισκομένους την μικρή πρωτοχρονιάτικη Βασιλόπιτα της τοπικής Εκκλησίας, ευχόμενος σε όλους δύναμη και υγεία!

Παρέστησαν οι Βουλευτές Κώστας Κατσαφάδος, Χριστόφορος Μπουτσικάκης και Σοφία Ασημακοπούλου, η Αντιπεριφερειάρχης Πειραιά Σταυρούλα Αντωνάκου, ο Δήμαρχος Πειραιά Γιάννης Μώραλης, ο Διοικητής της Σχολής Ναυτικών Δοκίμων, ο Γενικός Αστυνομικός Διευθυντής Πειραιά, εκπρόσωπος του Λιμενάρχη, ο πρόεδρος του Ιατρικού Συλλόγου Πειραιά, οι αντιδήμαρχοι Πειραιά Γρηγόρης Καψοκόλης και Δημήτρης Καρύδης, ο αναπληρωτής Διοικητής του νοσοκομείου Μεταξά Σαράντος Ευσταθόπουλος και Περιφερειακοί Σύμβουλοι.

Τελετάρχης ήταν ο Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς Αρχιμανδρίτης π.Νήφων Καπογιάννης, ενώ το φλουρί κέρδισε ο πρόεδρος της αδελφότητας Κρητών Πειραιά «Η Ομόνοια» Θεόδωρος Τσόντος.

Κατά την διάρκεια της Θείας Λειτουργία και της Δοξολογίας διαβάστηκε η Ποιμαντορική Εγκύκλιος της Ιεράς Συνόδου για το Νέο Έτος και το πρωτοχρονιάτικο μήνυμα του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιώς κ.Σεραφείμ, το οποίο ακολουθεί:

Νέον ἔτος ἦλθεν!

Ἐλπίδες καί εὐχές εἶναι τά πολύτιμα λόγια τῶν ἑορτῶν, τά στολίδια τῶν ἀνθρώπων καί τῶν ἡμερῶν. Ἐλπίδες καί εὐχές γιά πνευματική καί σωματική ὑγεία. Ἐλπίδες καί εὐχές γιά τό νέο ἔτος πού ἦλθε.

Αὐτό τό νέον ἔτος καί κάθε ἔτος, ὅλος ὁ χρόνος τῆς ζωῆς μας, ἀγαπητοί χριστιανοί, πρέπει νά γνωρίζουμε μέ βεβαιότητα ὅτι βρίσκεται στά χέρια τοῦ Θεοῦ. Ὅπως πρέπει νά γνωρίζουμε μέ βεβαιότητα, ὅτι πρός χάριν ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων ὁ Σαρκωθείς Χριστός ἔλαβε τόν χρόνο, τόν ἀνθρώπινο χρόνο, ὅταν γεννήθηκε λαμβάνοντας Σάρκα ἀνθρώπινη καί ὡς «Παιδίον Νέον» μᾶς ἔδωσε ἕναν Νέον χρόνο. Σέ ἐμᾶς πού εἴμαστε ἔν-χρονοι, ζοῦμε καί κινούμεθα στόν χρόνο, αὐτός ὁ «Νέος χρόνος» εἶναι αὐτός τῆς σωτηρίας, ὁ χρόνος τῆς Ζωῆς, πού βιώνουμε μέσα στήν Ἐκκλησία, ἐντός τοῦ Σώματός Του. Εἶναι ὁ χρόνος μέ τόν ἴδιο τόν Χριστό καί μέσα στόν ἴδιο τόν Χριστό. Γι’ αὐτό λοιπόν ἑορτάζουμε, ἐλπίζουμε καί εὐχόμεθα! Διότι ὁ «Θεός ἐφανερώθη εν σαρκί» καί μᾶς ἔδωσε τήν πάντοτε ζῶσα ἐλπίδα τῆς σωτηρίας, τήν πάντοτε ζῶσα ἑορτή «ἡ διά τῆς ἐκ Παρθένου γεννήσεως ἀναδειχθεῖσα τῷ κόσμῳ, οὐχ ἁπλῶς ἐστίν ἁγία πανήγυρις, ἀλλά ἁγία ἁγίων, καί πανήγυρις πανηγύρεων.» (Ἁγ. Γρηγόριος Νύσσης)

Εἶναι ἡ συνεχής γιορτή γιά τήν Ἐκκλησία, διότι ὁ Κύριος εἶναι ἡ Ἀρχή καί τό Τέλος, ἡ ἀρχή καί τό τέλος τῆς δημιουργίας καί τοῦ χρόνου, δηλαδή εἶναι τό ἴδιο

Πρόσωπο πού ἦρθε καί Αὐτός πού θά ἔρθει. Καθημερινά στόν λειτουργικό χρόνο βλέπουμε αὐτή τή γιορτή, ὅπως στόν Ἑσπερινό, καθώς δύει ὁ ἥλιος ὑμνοῦμε καί εὐχαριστοῦμε τόν Θεό διηγούμενοι τά μεγαλεῖα τῆς δημιουργίας Του, τή δημιουργία ἐκ τοῦ μηδενός τοῦ κόσμου καί τοῦ ἀνθρώπου, τήν ἀρχή τοῦ κόσμου καί τήν ἀρχή τοῦ χρόνου. Καί τήν ἴδια ὥρα καθώς εὐχαριστοῦμε γιά τόν χρόνο πού πέρασε, γιά τή δύση τοῦ ἥλιου, δοξολογοῦμε καί τόν Θεό διότι δεχόμαστε τήν ἀνατολή τῆς νέας ἡμέρας καί γιορτάζουμε τήν ἔναρξή της. Πόσο ὅμορφα νοηματοδοτεῖ τόν χρόνο τό τροπάριο τοῦ Ἑσπερινοῦ: «Φῶς ἱλαρόν ἁγίας δόξης, ἀθανάτου Πατρός, οὐρανίου, ἁγίου, μάκαρος, Ἰησοῦ Χριστέ. Ἐλθόντες ἐπί τήν ἡλίου δύσιν, ἰδόντες φῶς ἑσπερινόν, ὑμνοῦμεν Πατέρα, Υἱόν καί Ἅγιον Πνεῦμα Θεόν...». Ὡς ἄνθρωποι βιώνουμε τήν ἁπλή ὡρολογιακή δύση τῆς ἡμέρας, τόν χρόνο πού ρέει, καί μαζί ὡς Ἐκκλησία, ταυτόχρονα, προσδοκοῦμε τήν παρουσία τοῦ ἱλαροῦ φωτός τοῦ Πατρός, τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στή ζωή μας. Στήν ἀπώλεια τοῦ χρόνου καί τῆς ἡμέρας, ἡ Ἐκκλησία μᾶς παρηγορεῖ μέ τή βεβαιότητα τῆς παρουσίας τοῦ Φωτός τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Διότι ὅλη ἡ ἐλπίδα τῆς ἀνθρωπότητος, ἀγαπητοί μου, βρίσκεται στό μεγάλο γεγονός, τό γεγονός τῆς Ἐνσαρκώσεως. Ἐκεῖ γίνεται ὁ χρόνος ἐλπίδα, γιατί ὁ Χριστός εἶναι ἡ μοναδική ἐλπίδα τοῦ κόσμου, ἐλπίδα πού βεβαίως δέν ἐπιβάλλεται, δέν εἶναι ἀναγκαστική ἐλπίδα. Εἶναι ἐλπίδα ἐλευθερίας. Διότι ὁ Κύριός μας δίνει τόν χρόνο μας καί μᾶς ἀφήνει στόν χρόνο μας, δηλαδή τή ζωή μας, γιά νά ἀποφασίσουμε ἄν θά πᾶμε μαζί Του.

Ἄν θά προσφέρουμε τόν χρόνο μας σέ Ἐκεῖνον, ὅπως μᾶς προσεφέρθη ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Ὁ Χριστός ἦρθε τόσο ταπεινά καί ἀνεπίβουλα. «Ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο» ἐλεύθερα, καί εἶναι καί παραμένει στούς αἰῶνες ἡ μόνη ἐλπίδα τοῦ κόσμου τούτου, πού εἶναι «ἐλεύθερη ἐλπίδα». Δέν ἀναγκάζει ὁ Χριστός τόν ἄνθρωπο νά ἐλπίζει σέ Αὐτόν καί ταυτόχρονα εἶναι ἡ μόνη του ἐλπίδα! Δέν ἐκβιάζει τόν ἄνθρωπο νά ἀγαπᾷ καί ταυτόχρονα μόνο ὁ Χριστός ἀγαπᾷ ἀληθινά γιατί εἶναι ἡ Ἀγάπη! Δέν ἀπαιτεῖ τόν χρόνο τοῦ ἀνθρώπου καί ταυτόχρονα εἶναι τό μόνο σωτήριο τέλος τοῦ χρόνου, τοῦ ἀνθρώπου!

Ἐντός λοιπόν τοῦ δικοῦ μας χρόνου αὐτή ἡ ἐλευθερία καί ἡ ἀγάπη ὑποστασιάζεται καί βιώνεται στήν Ἐκκλησία, ἀπαντᾷ στά προβλήματα μέ τή χαρά τῆς ἀγαπητικῆς κοινωνία μεταξύ ὅλων τῶν ἀδελφῶν τοῦ Χριστοῦ, τῶν ζώντων καί τεθνεώτων στόν κοινό μας χρόνο στό κοινό Ποτήριο.

Τί εἶναι αὐτό πού μπορεῖ συνεχῶς μέσα στόν χρόνο καί τήν ἱστορία νά νοηματοδοτεῖ τόν ἴδιο τόν ἄνθρωπο καί τόν πολιτισμό του, πολιτισμό ἀσθενῆ καί πολιτισμό ἀσθενειῶν;

Ἡ ἀπάντηση εἶναι: τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Πῶς μπορεῖ νά ἀνατραπεῖ ἡ μονοδιάστατη κυριαρχία πολιτικῆς καί οἰκονομίας, ὑλικῆς ἀνάπτυξης καί ζωϊκῆς εὐημερίας, μία κουλτούρα τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου στερημένη πνευματικότητας καί ἐσχατολογικότητας καί νά ἀποκτήσει νέα προοπτική;

Ἡ ἀπάντηση εἶναι: μέ τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Μέ τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ νικήθηκε ὁ θάνατος καί ἀνακτήθηκε ἡ ζωή, καί ἔτσι, ἀπό τό Σῶμα καί τό Αἷμα Του, ὅλα στόν κόσμο καί τόν χρόνο μᾶς νοηματοδοτοῦνται καί ζωοποιοῦνται.

Τό Σῶμα καί τό Αἷμα Του θεμελιώνει καί δυναμώνει τήν πίστη, συγκροτεῖ τήν Ἐκκλησία, ἁγιάζει τόν ἄνθρωπο, συνέχει τόν κόσμο. Ἡ στάση μας λοιπόν ἀπέναντι στά παράδοξα καί ἀνίερα τοῦ κόσμου τούτου, στόν ἀόριστο ἀνθρωπισμό τοῦ πολιτισμοῦ μας, στόν ἀνθρωπισμό πού ἀντιστρατεύεται τήν Θεανθρωπινό-τητα καί τήν Ἁγιότητα, εἶναι τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Θεανθρώπου.

Ὁ πολιτισμός ἐντός τοῦ ὁποίου ζοῦμε καί μᾶς ἐπιβάλλεται νά ζοῦμε, ἀποδέχεται καί συμβιβάζεται μόνον μέ τόν Ἄνθρωπο καί ὄχι μέ τόν Θεάνθρωπο. Ἀδυνατεῖ νά καταλάβει καί δέν ἀποδέχεται, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο αὐτό ἀκριβῶς ἔρχεται νά ἐπιβεβαιώσει: ὁ Χριστός σαρκωθείς ἐν χρόνῳ ἀποκαλύπτει, τήν πραγματικότητα τοῦ «εὖ εἶναι» καί «ἀεί εἶναι», τήν Ἁγιότητα, τό κατά Θεόν νόημα καί τόν κατά Θεόν σκοπό τῶν πάντων, ἀνοίγει διάπλατα τήν αἰωνιότητα, προσκαλεῖ τόν κόσμο καί τόν ἄνθρωπο.

Ὅσο ὁ μεγάλος πειρασμός τῶν νεώτερων χρόνων εἶναι ἡ γοητεία τοῦ νέου ἤ τῆς ἀνανεώσεως τῶν ἐφευρέσεων καί τῶν ἀνακαλύψεων, τῶν ἀλλαγῶν καί τῶν μεταρρυθμίσεων, τῶν ἀνακατατάξεων καί τῶν ἀναδιοργανώσεων, πού διά τῆς Ἐπιστήμης καί μάλιστα τῆς Τεχνολογίας γίνονται «καθημερινός ἄρτος» τῶν ἀνθρώπων, τίποτα δέν θά ἁγιάζεται καί ὅλα θά πεθαίνουν ἄν δέν ζωοποιοῦνται ἀπό τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Ἐξαιτίας τοῦ θάμβους ἤ τῆς φαντασμαγορίας αὐτοῦ τοῦ πολιτισμοῦ οἱ ἄνθρωποι ἐξακολουθοῦν νά ἀρνοῦνται τόν χῶρο καί τόν χρόνο τοῦ Θεοῦ, τόν κόσμο τῆς Δημιουργίας, τόν κόσμο τῆς Ἁγιότητας. Τό μυστήριο, πού ὑπάρχει παντοῦ, ἀντικαταστάθηκε ἀπό τήν ἐπιφάνεια μέ τά νεκρά ζητήματα καί τά θνητά πράγματα, ζητοῦμε νέα, ἐντυπωσιακά ἤ καταπληκτικά φαινόμενα, νέες ἤ μοντέρνες ἐπαναστατικές ἰδέες, μέ τίς ὁποῖες ἐνδύουμε ἤ ἀλλάζουμε ἤ ἀντικαθιστοῦμε τά πράγματα. Εἶναι ὁ πειρασμός τοῦ ἄνθρωπου πού δυστυχῶς ἐκδηλώνεται μέ τήν παρά φύσιν κίνησή του: ἀποστρέφεται τήν Ἐνσάρκωση καί τό μυστήριο τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ

Χριστοῦ.

Ὅταν ἀντιληφθοῦμε μέ πίστη, μέ καθαρή διάνοια καί καρδία, ὅτι στό τέλος τοῦ χρόνου δέν παραμονεύει τό χάος, δέν ἐξουσιάζει ὁ θάνατος, ἀλλά καρτερεῖ ὁ Κύριος, τότε τά πάντα μεταμορφώνονται. Καί τά πράγματα καί οἱ ἰδέες καί ὁ κόσμος καί ὁ χρόνος ὅλος. Καί εἶναι πολύ σπουδαῖο τό γεγονός, ὅτι ἐντός τῆς Ἐκκλησίας διά τῆς Θείας Χάριτος ὁ ἄνθρωπος γεύεται τήν πεῖρα τῆς αἰωνιότητος. Καταλαβαίνει ὅτι εὑρισκόμενος σέ σχέση μέ τόν Θεό καί εὐλογώντας τόν Θεό ἐπεκτείνεται εἰς τούς αἰῶνες, γίνεται ἄπειρος καί αὐτός.

Ἡ Ἐκκλησία βλέπει τήν πορεία της μέσα στόν χρόνο ἀκριβῶς ὡς συνοδοιπορία μέ τόν Χριστό ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. Καί ταυτόχρονα ὡς πορεία πού δέν θά καταλήξει στό μηδέν, ἐντός τοῦ ἄγνωστου σκληροῦ θανάτου ἀλλά στή συνάντηση τῆς αἰωνίου Ἀγάπης καί τοῦ ἀνέσπερου Φωτός, στή συνάντηση μέ τό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ, τήν ἀπαρχή τῆς αἰωνίου Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Προγεύεται ὁ ἄνθρωπος τήν αἰωνιότητα, τή μεγάλη συνάντηση, ὅταν βρίσκεται γύρω ἀπό τήν κοινή Τράπεζα στήν ὁποία πραγματώνεται τό Μυστήριο τῆς μεταβολῆς τοῦ ἄρτου καί οἴνου σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ.

Ἡ πίστη καί ὁ πόθος, ἡ ἀναζήτηση καί ἡ λαχτάρα τοῦ χρόνου τῆς ὄντως Ζωῆς, τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ φανερώνονται στό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Αὐτή εἶναι ἡ προϋπόθεση τῆς ἀλήθειας στή ζωή μας. Αὐτή εἶναι ἡ προϋπόθεση τοῦ νοήματος τῆς ὕπαρξής μας. Αὐτή εἶναι ἡ προϋπόθεση τῆς ζωντάνιας τοῦ χρόνου μας, παλαιοῦ καί νέου. Εἶναι ὅμως καί μία προσδοκώμενη ἤ μᾶλλον μία ὀφειλόμενη ἀπάντηση σέ κάθε κρίση, σέ κάθε πραγματικό ἀδιέξοδο τῶν πραγμάτων καί τῆς ζωῆς, μία προσέγγιση τῶν προβλημάτων καί τῶν ἀποριῶν.

Προσεγγίζουμε τό νόημα τῆς ὕπαρξης καί τῆς ζωῆς ἐντός τῶν συνθηκῶν καί τῶν σχέσεων, τῶν γεγονότων καί τῶν περιστάσεων τοῦ βίου. Καί τότε, ἀγαπητοί μου, ὀφείλουμε, διδασκόμενοι ἀπό τά συμβαίνοντα καί τίς καθημερινές διαπιστώσεις, νά ἀναρωτηθοῦμε καί νά ἐρωτήσουμε: Ποιά εἶναι τά σημαντικά, πού ἀντέχουν στή διάρκεια τῆς ζωῆς μας καί τό Νέο ἔτος, τί θά κρατήσουμε ὡς κύριο καί καίριο;

Καί ἡ ἀπάντηση εἶναι: τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Καί εἶναι λίγοι αὐτοί, πού ἀναζητοῦν καί ποθοῦν τίς καινές δωρεές τοῦ Θεανθρώπου. Διότι ὅταν ἀρνούμαστε τό Μυστήριο, ἀρνούμαστε τό κρυμμένο νόημα τῶν πραγμάτων ὅλης τῆς ζωῆς καί τῆς ἱστορίας.

Ὅπως μᾶς λένε οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἡ κλήση μας εἶναι νά ζήσουμε τό Μυστήριο, τό Μυστήριο τῆς Ζωῆς, γιά νά τό γνωρίσουμε, νά τό προσκυνήσουμε, γιά νά μᾶς

δοθεῖ ἡ ἀνεξάντλητη Ἁγιότητα τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ.

Ἔτσι θά νικήσουμε κάθε θάνατο καί τήν πανδημία πού μᾶς πληγώνει.

Χρόνια Πολλά καί εἰρηνικός ὁ νέος ἐνιαυτός τῆς χρηστότητος τοῦ Κυρίου 2021 καθώς συμπληρώνονται 200 χρόνια ἀπό τήν Ἐθνεγερσία μας καί τήν θυσίαν τῶν Πατέρων μας, πού μᾶς χάρισαν ἐλεύθερη Πατρίδα!